

Červenec a srpen Prázdninové měsíce

JDĚME VE JMÉNU PÁNĚ...

Draží věřící,

podle kalendáře znovu zatukalo na dveře našich životů léto. I když nás již několik týdnů překvapuje parné letní počasí, které jako by nedbalo na kalendář. Relativně více času a uvolnění poskytují však letní měsíce, během kterých je tím také dána větší možnost k cestování. Nemusíme však jenom cestovat, můžeme také putovat.

Anselm Grün ve své knize „Myšlenky na každý den“ píše, že víra je v Písmu charakterizována pojmy „vyrazit, putovat, být na cestě“. Když se člověk opravdu vydá na cestu, může při tom pochopit něco z podstaty víry.

Prožíváme Jubilejní rok, kdy se ve velké míře putuje na posvátná místa. Putuje sv. Otec, biskupové, kněží i ostatní věřící. Putujeme i my, každý z nás určitým způsobem. Uvědomujeme si tím také ráz putující pozemské církve, kterou Bůh v Ježíši Kristu nejen ustanovil, ale stále ji udržuje, vede a na její náročné cestě tímto světem ji nepřestává posilovat.

Letos je vzhledem k Velkému Jubileu věnována mimořádná pozornost místům, která jsou spojena s pozemským životem Pána Ježíše. Pravověrní křesťané však chtějí prokázat vděčnost, lásku a úctu také oslaveným přátelům Božím, které Pán Ježíš přetvořil svou milostí a učinil z nich vítězné údy svého tajemného Těla - církve.

Proto putují na ta místa, kde některý svatý přebýval, nebo kde se nacházejí jeho ostatky nebo kde se uchovává to, co probouzí zvláštní zbožnost. Mnohdy se toto putování koná ve velké společnosti a ve slavném průvodu mnoha lidí. „Při putování zažíváme společenství zase jinak a nově. Tělesná námaha stmeluje silněji než to dokážou některé rozhovory. Lidé nejrůznějšího ražení při putování jaksi srůstají, začnou být solidární, jsou

Panna Maria Hrádecká

**Maria matko našich cest
oroduj za nás**

souputníky. Putování formuje člověka na těle i na duši. Jsou osloveny všechny smysly. Je angažován celý člověk. Poznává se na cestě jako živoucí, ještě stále schopný změny. Zakouší se v celku a jako celek se tak proměňuje." (A.Grün: „Myšlenky na každý den.“, Portál, Praha 1998.)

Katolíci putují, i když se to nikomu nepřikazuje, ale spíše se varují ti, kteří k tomu nejsou vedeni zbožným úmyslem. Putují na místa, na kterých Bůh zvláště oslovil některého svatého, nejen pro větší vzdělání a rozvinutí své zbožnosti, ale i proto, že od Boha důvěrně očekávají, že na mocnou přímluvu těchto jeho oslavených přátel budou spíše a snáze vyslyšeni, Je na tom snad něco špatného ? Je-li dovoleno pro povyražení mysli putovat na malebná místa nebo se vydat za poznáním do hor nebo krásných měst, proč by nebylo dovoleno kvůli vzdělání duše putovat na místa oslavená Bohem, na místa, kde se něco nachází k růstu zbožnosti, kde věrní boží služebníci dosáhli vši možné dokonalosti, nebo kde se uchovávají jejich tělesné ostatky ? Na takovém místě se může každý mnohem horlivěji modlit než doma, neboť tam na něho nedoléhají žádné domácí starosti a těžkosti, tam ho nic nevytrhuje ze zbožnosti, ale vše, nač pohlédne, živější víru posiluje. Pohled na ostatky svatého, pohled na jeho žalář, hrob, okovy a nástroje umučení proniká k srdci hlouběji, než když o těchto věcech slyšíme vyprávět. Také shromáždění tolika lidí z různých zemí a oblastí srdce zaujme a roznítí k větší zbožnosti. Ne bez příčiny řekl už sv. Otec Augustin: „Některá místa povzbuzují k většímu milování těch, které máme následovat, a k většímu milování toho, s jehož pomocí je můžeme následovat.“ (Lib. 20. Contra Faust. c. 21.)

Ani na tom není nic zlého, jestliže zbožní křesťané putují na tato místa proto, aby snadněji byli vyslyšeni od Boha. Mají-li pevnou a živou víru, je-li jejich srdce zapáleno pravou zbožností, žádají-li od Boha něco dobrého a pro ně spasitelného, proč by nesměli doufat, že budou vyslyšeni, zvláště jestliže přímluva určitého svatého, k němuž se důvěrně obracejí, podpoří jejich prosby u Boha. Nemůže snad Bůh, který stínem Petra (Sk 5,15) a pásky Pavla (Sk 19,11) uzdravoval nemocné, konat zázraky a vyslyšet naše pokorné prosby díky jejich jménům a tělům jiných svatých dávat tytéž důkazy své lásky a všemohoucnosti, jaké dával díky páskům a stínu svatých apoštolů ? Sám Luther vyznal: „Nikdo nemůže popřít, že dodnes u těl a hrobů milých svatých Pán Bůh koná zázraky.“ (Tom. 1 Jen. F. 65.) A podobně i Krummacker, protestantský spisovatel, veřejně vyznal: „K uskutečnění svých svatých záměrů a k povzbuzení a utvrzení svých věřících používá Bůh i kostí svých zbožných učedníků.“ (Die alte und neue Zeit, 1828.)

Mnohý člověk se už na to či jiné místo od Pána Boha oslavené odebral, těšil se nadějí, že na přímluvu určitého svatého, k jehož památce je místo zasvěceno, najde u Boha pomoc. Naděje ho nezklamala. Bůh se k němu na tom místě zachoval dobrotivěji a laskavěji. Jeho důvěrná modlitba byla rychle vyslyšena. Jistě je Bůh všude přítomný a na každém místě může člověka vyslyšet. Ale může mu někdo bránit, aby se na jednom místě projevil s větší dobrotivostí než na jiném ?

Sv. Augustin k této věci říká: „ Nepostizitelný je Boží soud; neboť Bůh na některých místech zázraky koná, na jiných zase žádné zázraky nekoná.“ Proč je tomu tak ? Nelze se divit, že obtíže, které pro něho dobrovolně podstupujeme, jsou mu velmi milé a příjemné. On jistě hodnotí všechny kroky, nepříjemnosti, nepřízně počasí a jiné obtíže pro něho nesené a s potěšením přijímá od člověka tuto upřímnou a ochotnou službu, kterou nenechává bez odměny. Ačkoliv je Boží ucho všude nakloněno k našim modlitbám, přesto na některých místech všemocný Pán otevírá svou ruku štědrěji a hojněji, jak učí Písmo i naše zkušenost.

Těšíme se na letní měsíce. Můžeme toužit po odpočinku. K životu však patří také pohyb. Ten pak nemá být bezúčelný, bezmyšlenkovitý. Putování je ušlechtilým pohybem, důvěrnou a nadějeplnou cestou především k Bohu. Sleduje vnitřní proměnu a tím i následné přiblížení k ostatním lidem.

Nejen na poutě, ale na všechny letní cesty vykročme opravdu radostně: „Ve jménu Páně“!

P. Lohel

Liturgický kalendář

Červenec 2000

1. Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
- 2. 13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
3. Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. Památka sv. Prokopa, opata
- 5. JUBILEJNÍ NÁRODNÍ POUŤ NA VELEHRADĚ
SLAVNOST SV. CYRILA, MNICHA a METODĚJE, BISKUPA,
PATRONŮ EVROPY, HLAVNÍCH PATRONŮ MORAVY**
- 9. 14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
11. Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
14. Svátek bl. Hroznaty, mučedníka
15. Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
- 16. 15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
17. Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
21. Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. Památka sv. Marie Magdaleny
- 23. 16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
25. Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. Památka sv. Gorazda a druhů
- 30. 17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
31. Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Srpen 2000

1. Památka sv. Alfonsa z Liguori
4. Památka sv. Jana Vianneye, kněze
- 6. SVÁTEK PROMĚNĚNÍ PÁNĚ**
8. Památka sv. Dominika, kněze
10. Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. Památka sv. Kláry
- 13. 19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
14. Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
- 15. Poutní slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE**
- 20. 20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
21. Památka sv. Pia X., papeže
22. Panny Marie Královny
24. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
- 27. 21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ**
28. Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. Umučení sv. Jana Křtitele

Ze života farního společenství

Návštěva Pražského Jezulátka

V neděli 4.června uskutečnila naše košířská farnost již sedmou tradiční výpravu do jednoho z pražských klášterů. Tentokráte to byl konvent bosých karmelitánů s chrámem Panny Marie Vítězné, který je více znám pod jménem Pražské Jezulátka. Zde jsme také měli příležitost získat plody Velkého jubilea 2000 - plnomocné odpustky. Tak jako při každé návštěvě i letos byla hojná účast a přišlo kolem sedmdesáti farníků.

Slovem nás doprovázel P. Vojtěch Kohut, který nám podal výklad o historii řádu, kostela i sošky Pražského Jezulátka. Ochotně pak také odpovídal na dotazy, např. o šatníku Jezulátka či o karmelitánských misiích v Africe. Potom jsme se vydali na prohlídku muzea Pražského Jezulátka a dalších několika prostor s výstavou o misiích.

Každá společná výprava je také příležitostí k vzájemnému bližšímu poznávání farníků. Je dobré si uvědomit, že každé vlídné slovo, laskavá pozornost a povzbuzení pomáhá v obtížných životních situacích, které každý z nás občas prožívá. Nezapomínejme na tyto „maličkosti“.

V.P.

Pražské Jezulátka - kostel P.Marie Vítězné na Malé Straně

Nejslavnější poutní místo Prahy, nejznámější poutní místo Čech v zahraničí, hlavně románském a latinskoamerickém. V raně barokním kostele Panny Marie Vítězné na Malé straně je umístěna od r.1628 na pravém bočním oltáři v celém světě známá milostná soška Pražského Jezulátka (Bambini di Praga), dar paní Polyxeny z Lobkovic. Soška byla vytvořena z vosku v 16.století ve Španělsku. Její "šatník" tvoří několik desítek vyšívaných i jinak zdobených pláštíků, do nichž se obléká podle barev liturgického období.

Kostel, původně stavěný v letech 1611 - 1612 pro německé luterány, byl po bělohorské porážce protestantských stavů r.1624 darován řádu bosých karmelitánů, kteří jej přestavěli a v r.1669 své dílo ukončili postavením kostelní věže. V r. 1655 byla soška Pražského Jezulátka slavnostně korunována. V r. 1784 byl karmelitánský klášter zrušen a duchovní správu v kostele P.Marie Vítězné vykonávali maltéžští rytíři z nedalekého malostranského velkopřevorství u P.Marie pod řetězem.

V současné době kostel opět spravuje řád bosých karmelitánů.

Poutní výprava na Hrádek u Vlašimi

Na cestu jsme se vydali v sobotu 10. června 2000 po sedmé hodině ranní v počtu 43 košířských farníků s řidičem panem Wolfem. Otec Lohel se nemohl zúčastnit a tak nás cestou promptně provázel Václav Plíšek a sbor našeho regenschoriho. Hlavní cíl cesty, spíše osada než obec, Hrádek u Vlašimi, nás mile přivítal kolem půl deváté příjemným slunečním pohlažením a neméně mile se nás ujali dva bratři Mariáni, kteří o toto místo pečují po stránce stavební i duchovní (právě zde probíhalo víkendové setkání dětí ze Stodůlek a z farnosti sv.Václava na Smíchově). Začali jsme pobožností křížové cesty, při níž byl k dispozici ke službě ve zpovědnici otec Vladimír. Následovala mše svatá s pro někoho delší homilií, při které nás otec seznámil s historií Hrádku i s činnostmi současnými (po předchozí telefonické dohodě je možné na Hrádek přijet za rozmanitými duchovními aktivitami včetně osobních duchovních rozhovorů). Po mši svaté jsme u poutní sošky Panny Marie vykonali pobožnost s Loretánskými litaniami. Nějakou dobu jsme ještě setrvali v tichosti tohoto podmanivého místa a pak jsme zašli k nedaleké lesní studánce s kapličkou. Po návratu nás čekalo občerstvení na prostranství u kostela - káva, čaj a výborné koláče paní Vackové (i pan řidič si je pochvaloval). Kvapem se již blížilo poledne , proto jsme se vydali poobědvat do Vlašimi do restaurace Blaník. Posílení výbornou českou trojkou (vepřo-knedlo-zélo) vyrazili jsme na horu, která dala restauraci jméno. Cestou nás Václav připravil na případné setkání s blanickými rytíři četbou několika pověstí. Z parkoviště se většina z nás hrdinsky vypravila do strmého stoupání na památnou horu Blaník, kde na vrcholu stojí krásná šindelem krytá rozhledna. Pod ní byl moc pěkný kamenný oltář, ale mše svaté se tu běžně neslouží, prý možná jen na sv.Václava (i když právě před naším výstupem se zde konala svatba a byl tu i oddávající farář z Louňovic). Na rozhlednu mohlo najednou jen 15 lidí, tak jsme musili nahoru po etapách a někteří čekající byli překvapeni Svatováclavským chorálem, kterým zněla celá rozhledna, když byla u výšin skupinka s panem Plíškem.

Od Blaníku jsme vyjeli původně na zámek Jemniště, ale viděli jsme ho jen z oken autobusu, protože bratři Plíškovi mobilně vypátrali, že na zámku probíhají jakési privátní akce a zámek je tedy pro veřejnost uzavřen. Následovala rychlá bratrská operace a nový cíl: Poříčí nad Sázavou a románský kostel sv. Petra. Tento skvost z 11.-12.století jsme shlédli s překladem dr.Prágera. Protože začínala mše sv., rozloučili jsme se s panem farářem Pavlem Parochnavcem (který před několika lety kaplanoval u sv.Václava na Smíchově) a náš autobus zamířil k domovu.

Václav Funda

Pozn. účastníka: Duchovní přínos pouti byl velký. Krásné bylo, jak velmi staří i velmi mladí farníci si při pouti nepřekáželi.

Všem organizátorům a průvodcům upřímné "Pán Bůh zaplat".

K historii Hrádku u Vlašimi.

Kostel sv. Matouše v Hrádku je neslohová prostá stavba půdorysu kříže. Původní kostel s farou ze 2. poloviny 14. století během husitských válek zanikl. Obnoven byl r.1547 a již tehdy se v kostele uctívala gotická milostná soška Panny Marie sedící na trůnu a držící v náručí Ježíška a kostel byl cílem mohutných poutí z blízkého i dalekého okolí. Soška byla vyřezána z lipového dřeva, podle pověsti se na práci podílel i císař Karel IV. V r.1765 byla milostná soška úředně zajištěna a poutě zakázány, nicméně přes zákaz pokračovaly dále a v r.1790 byly opětovně povoleny. V současné době je soška umístěna v boční kapli Panny Marie na oltáři z r. 1901.

V lese nedaleko kostela je studánka nad níž byla v r.1826 vystavěna malá kaplička jejíž dnešní podoba pochází z r. 1904. Je vyzdobena mozaikou znázorňující P.Marii hrádeckou a pohled na Hrádek.

Řád kněží Mariánů, jehož členové nyní na Hrádku působí, byl založen r. 1673 v Polsku otcem Stanislavem Papczyńskim, který byl původně členem řádu piaristů. Zakladatel určil kněžím Mariánům tři hlavní cíle:

- šíření úcty k Neposkvrněnému početí Panny Marie a následování jejich ctností
- pomoc duším v očistci, zvláště duším padlých ve válce a obětí živelných pohrom
- pomoc správcům farností a apoštolská činnost

Řeholní pravidla kněžím Mariánům doporučují jako zvláštní úkoly v církvi provádění pastorače ve farnostech, vydávání katolických knih a časopisů, rozvíjení apoštolské střízlivosti a službu věřícím v mariánských svatyních, domácí i zahraniční misie a výchova mládeže.

Kongregace kněží Mariánů působí v Brumově-Bylnici od 1.7.1993 na žádost otce arcibiskupa Jana Graubnera.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Všechno k větší cti a slávě Boží.

Štěstí celého našeho života záleží v tom, abychom se dokázali neustále - i během naší práce - obracet k Bohu: ke cti a slávě jediného Boha.

Bůh to od nás jako náš nejvyšší Pán žádá docela právem. My jako jeho služebníci jsme mu tím celou svou vnitřní podstatou povinni. Kdo hledá jen vlastní čest a slávu a nikoliv Boží, je zlodějem.

Jedině Bohu náleží čest a sláva, nám pak stud a hanba. Čest a sláva Boží nám musí být jednak pobídkou k plnění našich povinností, jednak heslem, za kterým jdeme.

Nikdo se nepostará o sebe hůře než ten, kdo dává přednost vlastní cti a slávě před ctí a slávou Boží. Připravuje se zároveň o svou čest časnou i věčnou. Vždycky je nešťastný: zde na světě, poněvadž ztrácí pravou čest Boží, jednou na věčnosti, poněvadž tam přijde i o svoji vlastní. Tito lidé to nakonec sami jednou přiznají, bohužel, bude již pozdě, když řeknou: Celou noc jsme se lopotili a nic jsme nechytli. Tím NIC je lidská čest a sláva. Pozvedá hlavu jako kvetoucí tráva, která je potom pošlapána. Vystupuje jako kouř, který se brzy rozplyne.

Jde-li ti tedy o čest a slávu, tak vyhledávej jen tu pravou!

Z.B.

O národní pouti do Říma 31.3 - 2. 4. 2000

Již od 9.století putují křesťané z českých zemí do Říma. V r. 867 putovali sv. Cyril a Metoděj se svými žáky, kolem r. 998 sv. Vojtěch, sázavský opat Božetěch r. 1092, na přelomu 12. a 13. století blahoslavený Hroznata. Od prvního Svatého roku 1300 jsou poutě z českých zemí pravidelné, i když o nich nejsou vždy přesné záznamy.

O pouti zcela nedávno se snad záznamy dalším generacím dochovají, možná i fotografie, video či CDčka. Ta pout' se totiž vyznačovala úplnou svobodou českých a moravských poutníků, kteří byli upřímně a skromně pozváni svými biskupy už někdy v loňském roce. Až neobvykle skromné pozvání vyvolávalo mnohde zdání, že velký dojem v Římě neuděláme. Myslím však, že opak se stal pravdou. Faktem je, že poutníků bylo „jen“ kolem 6-ti tisíc, ale ten, kdo jel, byl opravdu poutníkem a ne turistou. A o to přece hlavně šlo.

Mít možnost putovat do Říma v Jubilejním roce 2000 s lidmi hovořícími stejnou řečí a smýšlejícími ve stejném duchu chápu jako veliký dárek od Pána Boha. Byl bych proto rád, aby tento článek vyzněl jako díkůvzdání.

Hned 1. den společného poutního programu byl nádherný. Ráno jsme přijeli do prosluněného a jarem okrášleného Říma docela svěží a celé dopoledne jsem aklimatizovali prohlídkou města a již se těšili na baziliku sv. Pavla za hradbami, k níž jsme dorazili kolem 12. hodiny. Od 14. hodiny začínala pobožnost křížové cesty, ale ne tak, jak jsme zvyklí - procházet kostelem - v bazilice žádné obrazy zastavení na stěnách nejsou. A tak jsme byli na svých místech a nechali se unášet slovy pana biskupa Radkovského, lektorů a zpěvy kantorů. Nádherný byl také průvod cca 200 kněží, který se vydal spolu s biskupy ven před baziliku, aby mohl slavnostně vstoupit Svatou branou a jít k oltáři, u něhož zahájil mši svatou pan arcibiskup Graubner. Liturgie musela nadchnout a povzbudit snad každého poutníka, zvláště když se potkávaly známé tváře biskupů, kněží i věřících daleko od domovských kostelíků v nádherné bazilice apoštola národů. A slovo povzbuzení z homilie - nebojte se vyjít ze svého soukromí a žít se zdravou hrdostí, že jsme křesťané. Navečer jsme odjeli na sever od Říma - asi 70 km - k ubytování v krásném hotelu v horách, Výhled do dalekého kraje a večerní pohoda u prostřeného stolu završily den. Ani jsme netušili, že ráno vyjedeme do sněhové fujavice. Ta však brzy ustala a již před osmou hodinou jsme se včlenili mezi zástupy českých a moravských poutníků, kteří směřovali do auly Pavla VI. ve Vatikánu na mši svatou. Tam nás povzbudila výzva v homili: věnujte větší pozornost Ježíšovu horskému kázání a zatoužete opravdu po blahoslavenstvích. vyvrcholením celého dopoledne byl příchod Sv. otce po mši svaté. Přišel s hůlkou, pěkně nám pokynul a dopřál nám také, abychom mu dlouze a s radostí zatleskali. Bylo moc pěkné, jak před ním na závěr poklekali naši biskupové a srdečně se s ním políbili. Krátce před polednem nás Sv. otec opustil a nám se setkání s ním zdálo tak krátké, ale přesto povzbuzující, vždyť nám připomněl všechny své návštěvy v naší vlasti a zdůraznil důležitost správného prožití Jubilejního roku, především očistu historické paměti lidí. Odpoledne bylo ve znamení prohlídky římských bazilik, návštěv kostelů a antického Říma. Den byl završen zaslouženým odpočinkem v "našem" horském hotýlku. Ovšem ráno zněl budíček opět v půl páté, abychom stihli nedělní program a zároveň vrchol Národní pouti - mši svatou v bazilice sv. Petra ve Vatikánu.

Obrovská bazilika nás pohodlně vstřebala, takže jsme zaplnili její přední polovinu. U papežského oltáře stanul hlavní celebrant kardinál Vlk, ale ještě než zahájil, pronesl historický úvod prof. Polc. Zdůraznil, že oltář stojí skutečně nad hrobem apoštola Petra, v kryptě mezi papeži je hrob kardinála Berana, boční oltář baziliky je zasvěcen sv. Václavu a tak české země mají svůj pevný opěrný bod v hlavní bazilice křesťanů, v samém centru, ve Vatikánu. Je třeba být zdravě hrdý na takovou výsadu a je třeba rovněž v síle této výsady žít. A to už bylo téma promluvy pronesené biskupem Škarvadou. Nedejme si vzít Boha, jak se o to snažil minulý režim. Přišli bychom o všechno. Člověk bez Boha je ten nejubožejší tvor na zemi. My máme své pevné místo zde v Římě u současného Petra - Svatého otce, na skále. Apoštol Petr přišel tehdy do tohoto obrovského pohanského města sám - prostý rybář s evangeliem v ruce - do vyspělé kultury s nadlidským úkolem: město pokřesťanštit. A ono se mu to zdařilo. Není to důkaz obrovské moci Boží? Na obrovský sluncem prozářený Řím jsme se mohli podívat z kopule baziliky a v poledne se zúčastnit modlitby Anděl Páně se Svatým otcem. Jak dobře nám bylo u srdce, když jsme slyšeli pozdrav česky s otcovským přáním šťastného návratu do vlasti. Navečer jsme Řím opustili a ranní zastávka v Innsbrucku pod zasněženými Alpami nás vrátila do zaalpského světa. Pomalu ubíhající cesta do Čech neodvratně tvořila tečku za Národní poutí. Určitě se mnoho podnětů vrylo do mysli poutníků a jistě zůstal konečný dojem - byla to dobrá pout' a Bohu díky za ni!

P.Jan Dlouhý

NĚKOLIK POSTŘEHŮ Z NĚMECKA

Chtěl bych se s Vámi podělit o několik poznatků, které jsem si přivezl z Jugendbildungsstätte Kupferberg, kde jsem letos z jara prožil dva měsíce. Toto církevně pedagogické zařízení pro mládež se nachází v krásném odlehleém mstě uprostřed přírody poblíž města Detmoldu u Hannoveru. Moderní velká budova zařízená s německou důsledností poskytuje mládeži vše potřebné. Každý týden sem přijížděly dvě třídy středních škol a měly zde kreativní program zaměřený na otázky, které mládež zajímají. O víkendech zde probíhaly další různé programy - na př. přípravy farnost na svátost biřmování.

Bylo pro mne zajímavé sledovat, jak se zde uskutečňuje práce s mladými lidmi v církvi a porovnávat se situací mládeže jak ji znám u nás. A musím říci, že vidím na obou stranách velké rozdíly. Česká mládež se mi jeví více otevřenější otázkám víry, kterou se snaží prožívat daleko hlouběji. V Německu jsem viděl spíše nezáměr mládeže o víru a náboženství. Česká mládež je ochotná nasadit se a udělat také něco pro ostatní. Také se oproti německé mládeži snaží prožívat víru společně ve skupině mladých ve farnosti, a to i přesto, že mnohdy nemá na scházení prostory - oproti německým farnostem, kde je zpravidla vedle kostela kromě fary pro kněze i další dům, který slouží výhradně pro farní aktivity. Zde pak farníci mají k dispozici plno prostoru, od velkého sálu přes další místnosti pro setkávání a klubovny, kuchyň až po velice dobře vybavenou knihovnu, která slouží i širší veřejnosti. Hodně aktivit je ve farnosti připravováno pro děti ze základních škol do věku kolem třinácti let. Dospívající mládež pak již o tyto aktivity nejeví zájem. Při mši sv. mladé lidi téměř nevidíte, natož aby se ještě společně scházeli anebo dokonce něco dělali pro svoji farnost, jak to vidíme např. v naší farnosti.

Příprava na biřmování sice v ČR neprobíhá většinou tak kreativně, jako jsem viděl v Německu, přesto však naše mládež jeví o tuto přípravu větší zájem a dovede se více nasadit pro víru. Jednu příčinu vidím v tom, že mládež v Německu přistupuje k této svátosti v dřívějším věku, na rozdíl od české mládeže, která přijímá tuto svátost ve zralejším věku kdy už odrostla dětskosti. V Německu by zřejmě v pozdějším věku poklesl počet zájemců o tuto svátost. Další příčinu vidím v souvislosti s velkým materiálním zabezpečením. Dostává-li člověk vše co si jen může přát, pak mu Bůh už neschází. Další věc, která mne trochu zarazila, je existence dvojích svateb, kterou známe z komunistických dob - na úřadě a pak v kostele. Od polského kněze, který dělal v Paderbornu doktorát, jsem se dozvěděl, že v Polsku tato praxe - dvě svatby v jeden den - byla ještě donedávna také. Když jsem mu pověděl jeden konkrétní případ mladého pedagoga, který přinesl své svatební oznámení s červnovým datem a teprve po dvou měsících plánovali svatbu církevní, tak jen mávnul rukou a řekl: "No to je Německo".

Abych však nekončil negativním dojmem. Odnáším si velice krásný dojem ze sekulárního institutu sv. Bonifáce, kterému toto zařízení patřilo a který v další části propojených domů měl své zázemí. Bylo zde asi okolo šedesáti postarších žen, které tu společně žily, pracovaly a modlily se dle benediktinského hesla "Ora et labora". Práci i další služby měly dle svých možností a schopností přesně rozdělené. Tento sekulární institut vznikl v tomto místě po válce a rozšířil se i do dalších evropských zemí. Veliké úsilí věnují též svým několika misijním centrům v Africe a v Latinské Americe. Velice rád jsem se s nimi účastnil pěkně připravené liturgie, prožíval společně velikonoce a byl ve sváteční dny zván ke společnému stolu nebo programu. Při závěrečné večeři, kdy projevil přání vidět mé diapozitivy, které jsem nafotil pro jejich účely, jsem jim také vyprávěl o své košířské farnosti v Praze. Závěrem musím říci, že jsem u nich po celou dobu viděl krásné svědectví - hluboce žitou víru.

V.Plíšek

Vydává:	Ř.k.farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
Redakční rada:	P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné